

Атински ученикъ.

 Случката въ Ефвориновата кжца.

Лате, драги дѣца, да продължимъ по-нататкъ разказитѣ си за учението ми въ Атина.

Така съ весело сърдце повика Прою любопитнитѣ си ученици, които обичаха съ жадность да слушатъ и да поглъщатъ всѣка негова дума. Робскиятъ животъ на учителя страшно му тежеше, ала той намираше въ разказитѣ и споменитѣ си голѣма разтуха за себе си и когато разправяше за нѣкоя случка изъ живота си, не гледаше само на-двѣ-на-три да задоволи любопитството на повѣренитѣ си ученици, ами живо и нагледно прѣдаваше нѣщата, като сега да ги прѣживѣва. За това той често се вълнуваше, а понѣкога разказитѣ му се обливаха съ сълзи.

— Въ училището, каза учительтъ, прѣкарвахме днитѣ и злѣ и добрѣ. Когато всички си знаехме уроцитѣ, работата вървѣше гладко, учительтъ бѣ веселъ, любезенъ и раздаваше награди. Съвсѣмъ друго бѣ, когато ни земѣха дяволитѣ, та не стояхме мирно, или не си знаехме уроцитѣ. Тогова учительтъ изглеждаше много наскърбенъ, тжжеше отъ сърдце за изгубеното врѣме и често ни налагаше строги наказания. Ала той бѣше сграведливъ и за това пакъ всички го обичахме.